

Κωνσταντίνος Ρωμανός Παπάζογλου

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

«Η ορχήστρα του Teatro Barocco υπό τη μουσική διεύθυνση του Κωνσταντίνου Ρωμανού Παπάζογλου συνδυάζει εκρηκτικότητα, ευελιξία και κομψότητα με εναλλασσόμενες και συναρπαστικές αναλογίες.» (Der Standard, 2017)

Ο Κωνσταντίνος Ρωμανός Παπάζογλου είναι από τους πιο υποσχόμενους αρχιμουσικούς της γενιάς του και διευθύνει ως προσκεκλημένος αρχιμουσικός διακεκριμένα μουσικά σύνολα της Ελλάδας και του εξωτερικού.

Το 2018 διακρίθηκε στις ακροάσεις για νέους αρχιμουσικούς της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών και προσκλήθηκε από την ορχήστρα να συνεργαστεί μαζί τους την σεζόν 2018-19. Μετά το επιτυχημένο ντεμπούτο προσκλήθηκε ξανά και την σεζόν 2019-2020.

Από το 2017 συνεργάζεται ως Αρχιμουσικός στο διεθνές φεστιβάλ όπερας Teatro Barocco της Αυστρίας αποσπώντας διθυραμβικές κριτικές από τον γερμανικό και αυστριακό τύπο.

Από το 2016 συνεργάζεται με την Παιδική Χορωδία της Βιέννης - Wiener Sängerknaben ως υπεύθυνος προετοιμασίας σε παραγωγές όπερας στο MUTH και σε *Λειτουργίες* στο Παλάτι Hofburg με την Φιλαρμονική Ορχήστρα της Βιέννης. Την ίδια χρονιά διηύθυνε το *Ρέκβιεμ* του Β. Α. Μότσαρτ, σε τρεις συναυλίες με το σύνολο Orchester 1756 σε όργανα εποχής, στην περιφέρηη Karlskirche της Βιέννης και έκανε το ντεμπούτο του με την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης. Ως Αρχιμουσικός έχει συνεργαστεί μεταξύ άλλων με την Ορχήστρα Δωματίου της Βιέννης, Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, Orchester 1756, Ορχήστρα του Φεστιβάλ Teatro Barocco, South Coast Youth Symphony Orchestra, Wiener Sängerknaben, Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Θεσσαλονίκης, Ορχήστρα Pro Arte της Βιέννης και έλαβε μέρος σε παραγωγές όπερας των Φεστιβάλ Teatro Barocco, Oper rund um (Βιέννη), Opera na Zamku.

Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Μουσικής και Παραστατικών Τεχνών της Βιέννης, Διεύθυνση Ορχήστρας στην τάξη του Uros Lajovic και Συνοδεία Όπερας (Korrepetition) με τον Konrad Leitner αποκτώντας τον τίτλο του Magister Artium. Εκεί είχε επίσης την ευκαιρία να μαθητεύσει στενά δίπλα στους διεθνούς κύρους αρχιμουσικούς B. de Billy, F. Luisi, S. Rattle, R. Weikert, J. Märkl.

Γιώργος Λασκαρίδης

ΤΡΟΜΠΕΤΑ

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1974, όπου πήρε τα πρώτα του μαθήματα στην τρομπέτα, στην Φ. Ε. Μάντζαρος.

Συνέχισε τις σπουδές, με καθηγητή τον Σωκράτη Άνθη στο ωδείο Φ. Νάκας. Ταυτόχρονα, παρακολουθεί για 7 συναπτά έτη μαθήματα με τον prof. Bo Nilsson και σεμινάρια τρομπέτας με τους J. Watson, T. Dokschidzer, J. Thompson, A. Plog, V. Dimartino, F. Mills και A. Herseth.

Έχει εμφανιστεί ως σολίστ με την Κ.Ο.Α. και την Κ.Ο.Θ. Είναι ιδρυτικό μέλος των Altro Brass, Metallon, Ένδον quintet, Aeolos brass quintet, Contra Tempo και Constantine Duo.

Έχει συνεργαστεί με την Ένωση Ελλήνων Μουσουργών και τις ορχήστρες: της Ε.Ρ.Τ., Ορχήστρα των Χρωμάτων, Σολίστ της Πάτρας, την Dresden Philharmonie, Prague Radio Symphony Orchestra, DR Rodiosymfoniorkestr καθώς και την Ορχήστρα των Εθνών με έδρα τη Γερμανία.

Υπήρξε μέλος της Κ.Ο.Α. , της Ε.Λ.Σ. και της Καμεράτα του Μ.Μ.Α.

Από το 2006 είναι Β' Κορυφαίος στην Κ.Ο.Θ. Διδάσκει στο Ν.Ω.Θ.

Επιμέλεια εντύπου-κείμενα: Νίκος Κυριακού
Γραφιστική επιμέλεια: Fast Forward

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡ 16.10.20
& ΣΑΒ 17.10.20

ώρα 20:30
ΑΙΘΟΥΣΑ Κ.Ο.Θ.
'ΣΟΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ'

ΓΚΑΛΑ
ΧΑΥΝΤΗ

Διεύθυνση ορχήστρας
Κωνσταντίνος-Ρωμανός Παπάζογλου
Τρομπέτα
Γιώργος Λασκαρίδης

Έργα Χάυντν & Μπαλατσινού

Η συναυλία του Σαββάτου θα μεταδοθεί ζωντανά από το κανάλι της ΚΟΘ στο YouTube και τη σελίδα της ΚΟΘ στο facebook

www.itsso.gr

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΣΕΝΙΑΣ

GRAND HOTEL PALACE

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΓΚΑΛΛ ΧΑΥΝΤΝ

Διεύθυνση ορχήστρας
Κωνσταντίνος-Ρωμανός Παπάζογλου
Τρομπέτα
Γιώργος Λασκαρίδης

ΠΑΡ 16.10.20
& ΣΑΒ 17.10.20

ώρα 20:30
ΑΙΘΟΥΣΑ Κ.Ο.Θ.
'ΣΩΛΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ'

Πρόγραμμα:

Γότφρεντ Χάυντν (1732-1809): Κοντσέρτο για τρομπέτα σε μι ύφεση μείζονα, Hob. Vlle/1

15'

Γιώργος Μπαλατσινός (1983): 'Ουτοπία' για καμπάνες και ορχήστρα εγχόρδων (2020)

10'

Αφιερωμένο στην ΚΟΘ

Α' παγκόσμια εκτέλεση

Γότφρεντ Χάυντν (1732-1809): Συμφωνία αρ.80 σε ρε ελάσσονα, Hob. 1/80

25'

Franz Joseph Haydn (1732-1809): Κοντσέρτο για τρομπέτα σε μι ύφεση μείζονα, Hob. Vlle/1

I. Allegro, II. Andante Cantabile, III. Finale-Allegro

Το 'Κοντσέρτο για τρομπέτα' του Χάυντν γράφτηκε το 1796 και έχει χαρακτηριστεί ως το πλέον δημοφιλές κοντσέρτο του πολυγραφοτάτου δημιουργού. Το έγραψε για τον καλό του φίλο και διάσημο τρομπετίστα της Imperial Court Orchestra της Βιέννης, Anton Weidinger, όταν αυτός κατασκεύασε μία καινοτόμο για την εποχή χρωματική τρομπέτα με πέντε κλειδιά, που προσέδωσαν νέες δυνατότητες στο όργανο σε ό,τι αφορά την έκταση, τα χρωματικά περάσματα και τις τρίλιες, κάτι που ο Χάυντν εκμεταλλεύτηκε πλήρως στο κοντσέρτο του, σε τέτοιο βαθμό, που ο Βάιντιγκερ παρουσίασε το κοντσέρτο τέσσερα χρόνια αργότερα, κάνοντας όλο αυτό το διάστημα βελτιώσεις στη νέα του τρομπέτα, καθοδηγούμενος από την παρτιτούρα του Χάυντν.

Ήταν η εποχή που γινόταν συνεχώς προσπάθειες επέκτασης των δυνατοτήτων της παλιάς φυσικής τρομπέτας, η οποία παρήγαγε μόνο υψηλές νότες, ενώ και η ορχηστρική τρομπέτα της κλασικής περιόδου δεν μπορούσε να παράξει περισσότερες από δέκα νότες. Ο Βάιντιγκερ συνεισέφερε τα μέγιστα σε αυτές τις προσπάθειες εξέλιξης του οργάνου, όταν αυτό παιζόταν ακόμη με κλειδιά και αποσπώμενους σωλήνες στα τέλη του 18ου αιώνα, έχοντας πρώτος την ιδέα να τρυπήσει το όργανο και να καλύψει τις σπές με βαλβίδες τύπου φλάουτου. Αυτό το πείραμα δεν προχώρησε, αλλά οδήγησε τις εξελίξεις στην τεχνολογία του οργάνου. Λίγα χρόνια αργότερα (1815) η χρωματική τρομπέτα θα εξελισσόταν με το μηχανισμό των τριών βαλβίδων και στη συνέχεια (1830) με δύο έμβολα στην αρχή, που έφτασαν αργότερα στα τέσσερα, συντελώντας στο να φτάσει να είναι ένα πολύτιμο γρανάκι μιας συμφωνικής ορχήστρας, με ευελιξία και τεράστιες δυνατότητες. Στο πρώτο μέρος του κοντσέρτου, κυριαρχεί ένα θέμα που χαρακτηρίζεται από συνεχείς διαδοχές μικρών φράσεων, οι οποίες παίζονται εναλλάξ, άλλοτε στακάτο και άλλοτε λεγκάτο, σε διαφορετική οκτάβα. Ο Χάυντν ανταποκρίνεται στις δυνατότητες του νέου οργάνου με τη χαρά μικρού παιδιού που έχει ένα νέο παιχνίδι. Στην αρχή χρησιμοποιεί το σολιστικό όργανο μέσα στην ορχήστρα, παίζοντας ως μία παλιά φυσική τρομπέτα, αλλά με την είσοδο του πρώτου σόλο κιόλας, η τρομπέτα ξεκινά να τραγουδά, να ξεγλιστρά χρωματικά, να χοροπηδά και να ξεφεύγει, πετώντας σαν μέλισσα από λουλούδι σε λουλούδι, σε μία πανδαισία ήχων που σήμερα ακούγεται φυσιολογική από το συγκεκριμένο όργανο, αλλά εκείνη την εποχή ήταν κάτι εξωπραγματικό. Κάθε τόσο παρεμβαίνει μία φανφάρα, για να θυμίσει στους ακροατές της εποχής ότι πραγματικά ακούμε μία τρομπέτα. Το δεύτερο μέρος έχει μία συμμετρική τριμερή μορφή και αναπτύσσεται ισορροπημένα πάνω σε μία απλή λαϊκή μελωδική γραμμή. Η τρομπέτα συνοδεύει διακριτικά, όμως σε πεδία που δεν μπορούσε να αγγίξει η φυσική τρομπέτα. Το φινάλε είναι ένα άψογο ροντό του Χάυντν, όπου το κύριο θέμα επαναλαμβάνεται συνεχώς, με την παρεμβολή ενδιάμεσων επεισοδίων. Η λεπτοπνητά του και οι υπέροχες μελωδίες του καθλώνουν και καθιστούν το κοντσέρτο αυτό δικαίως ως ένα από τα σημαντικότερα έργα για τρομπέτα όλων των εποχών.

Νίκος Κυριακού

Γιώργος Μπαλατσινός (1983): 'Ουτοπία' για καμπάνες και ορχήστρα εγχόρδων (2020)

Αφιερωμένο στην ΚΟΘ - Α' εκτέλεση

Η εκτέλεση της Ουτοπίας γίνεται με την ευγενική παραχώρηση του αρχιμουσικού Γιώργου Μπαλατσινού στην Κ.Ο.Θ.

Utopia

Island where all becomes clear.
Solid ground beneath your feet.
The only roads are those that offer access.
Bushes bend beneath the weight of proofs.
The Tree of Valid Supposition grows here
with branches disentangled since time immemorial.
The Tree of Understanding, dazzlingly straight and simple,
sprouts by the spring called Now I Get It.
The thicker the woods, the vaster the vista:
the Valley of Obviously.
If any doubts arise, the wind dispels them instantly.
Echoes stir unsummoned
and eagerly explain all the secrets of the worlds.
On the right a cave where Meaning lies.
On the left the Lake of Deep Conviction.
Truth breaks from the bottom and bobs to the surface.
Unshakable Confidence towers over the valley.
Its peak offers an excellent view of the Essence of Things.
For all its charms, the island is uninhabited,
and the faint footprints scattered on its beaches
turn without exception to the sea.
As if all you can do here is leave
and plunge, never to return, into the depths.
Into unfathomable life.

Η ουτοπία γράφτηκε το 2020 στην περίοδο του lockdown πάνω στο ομώνυμο ποίημα της Wislawa Szymborska.

Αποτελεί μέρος μιας σειράς 3 έργων για ορχήστρα που έγραψα αυτή την περίοδο.

Είναι χαρά και τιμή να δωρίσω την παρτιτούρα μου στην ΚΟΘ, η οποία αποτελεί το κορυφαίο ορχηστρικό σύνολο στην Ελλάδα.

Γιώργος Μπαλατσινός

Franz Joseph Haydn (1732-1809): Συμφωνία αρ.80 σε ρε ελάσσονα, Hob. 1/80

I. Allegro spiritoso II. Adagio III. Menuetto IV. Finale: Presto

Η 'Συμφωνία αρ. 80' του Χάυντν γράφτηκε το 1784 και αποτελεί το κεντρικό μέρος μιας τριλογίας συμφωνιών, την οποία συμπληρώνουν η 79η και η 81η. Παρουσιάστηκε για πρώτη φορά τον επόμενο χρόνο στη Βιέννη από τον Μότσαρτ, στο πλαίσιο των Ξακουστών Lenten Concerts της 'Κοινωνίας των Μουσικών' της Βιέννης. Σε μία εποχή που η μεγάλη πλειονότητα των συναυλιών ήταν ιδιωτικές, αυτές οι συνδρομητικές συναυλίες μπροστά σε μεγάλο κοινό, που διοργάνωνε το σωματείο αυτό με τους εξέχοντες ανθρώπους της μουσικής, αποτελούσαν κίνητρο για τους δημιουργούς. Η αγαπημένη περίοδος όλων ήταν αυτή της Σαρακοστής, όταν δεν ανέβαιναν όπερες κι έτσι μπορούσαν να συγκεντρώσουν την αφρόκρεμα των μουσικών στα κοντσέρτα αυτά. Έτσι, ήταν μάλλον παράδοξη η απόφαση του Χάυντν να παρουσιαστεί στα Lenten Concerts μία εναλλακτική συμφωνία όπως η 80η, λόγω των αναφορών της στο προ-ρομαντικό κίνημα Sturm und Drang. Το καλλιτεχνικό αυτό κίνημα αποτέλεσε τον πρόδρομο του ρομαντισμού στο γερμανόφωνο κόσμο και αναπτύχθηκε μεταξύ 1765-85. Η γερμανική τέχνη είχε αρχίσει να αποστασιοποιείται σταδιακά από τον ορθολογισμό του Διαφωτισμού και τα αυστηρά πρότυπα του κλασικισμού και να στρέφεται στο ρομαντισμό, επιστρέφοντας στις παραδόσεις, τον ιδεαλισμό και το συναίσθημα. Το Sturm und Drang προμήνυε τα πρώιμα ρομαντικά έργα στη μουσική και τη λογοτεχνία των επόμενων χρόνων, αλλά την εποχή της πρεμιέρας της 80ης συμφωνίας, το άστρο του βρισκόταν στη δύση του, αν και οι σπόροι του κινήματος θα απέδιδαν πλούσιους καρπούς αργότερα.

Ο Χάυντν ακολούθησε για ένα μικρό διάστημα τις τάσεις αυτές, έχοντας τη δική του λεγόμενη 'Sturm und Drang περίοδο', από τα τέλη της δεκαετίας του 1760 έως τις αρχές της επόμενης δεκαετίας, προσθέτοντας ψήγματα πάθους και ταραχής στα έργα του, χωρίς φυσικά να απαρνηθεί ποτέ τα κλασικά πρότυπα. Παρόλα αυτά η Συμφωνία αρ.80 δεν ανήκει σε αυτή την περίοδο, παρά τις σχετικές αναφορές.

Το πρώτο μέρος ξεκινά βίαια και με μία αστάθεια που προκαλείται από το τρέμουλο των υπόλοιπων εγχόρδων, όταν συνοδεύουν τα τσέλα παραπέμποντας στο Sturm und Drang. Με την είσοδο του δεύτερου μελωδικού θέματος η μουσική είναι δραματική, αλλά σύντομα αλλάζει διάθεση με ένα ελαφρύ χορευτικό θέμα της Λομβαρδίας. Ο Χάυντν θλώνει επίτηδες τα όρια μεταξύ ανάπτυξης και ανακεφαλαίωσης, κάτι που είχε πράξει και σε προηγούμενες συμφωνίες του σε κλίμακα ελάσσονα.

Το λυρικό δεύτερο μέρος θυμίζει σε μερικά σημεία την ορμή του πρώτου, όμως γενικά κυριαρχούν τα σκοτεινά περάσματα που βαρύνουν κάπως την ατμόσφαιρα, αν και κάποια διαστήματα έχουν περιγραφεί ως 'ηλιόλουστα'. Το τρίτο μέρος χτίζεται πάνω σε ένα γρηγοριανό λαμέντο, που είχε ήδη χρησιμοποιήσει ο Χάυντν στις συμφωνίες αρ.26 και αρ.45..

Το φινάλε, σε μορφή σονάτας, χαρακτηρίζεται από συγκοπές, των εγχόρδων κυρίως, που χτίζουν έναν γοητευτικό και μεθυστικό χαρακτήρα, καταλήγοντας στο ευφρές χιούμορ και την ειρωνεία του συνθέτη, ο οποίος με αυτόν τον τρόπο θέλησε ίσως να ταραξει κάπως με 'Καταιγίδα και Ορμή' (Sturm und Drang) τα νερά των ηρημασμένων Lenten Concerts.

Νίκος Κυριακού